

ΤΟ ΚΟΙΜΗΤΗΡΙΟΝ.

—ο—

(Περὶ ῥήσεως ἐντυπώσεις).

(Συνέχεια ἐκ φυλ. 102).

Τὰς λέξεις ταύτας ἐπανελάμβανον, βηματίζων βιαίως ἐντὸς τοῦ θαλάμου μου, ὡς παράφρων· μεγίστην ἡθιμὴν σπασμωδικὰν κατεκλίθη, ἀλλ' οὐδὲ πρὸς στιγμήν ἤδυνήθη νὰ κλείσω τὰ βλέφαρα, ἐγερθεὶς λοιπὸν, ἐπλησίασα πρὸς τὴν θυρίδα καὶ ἤνοιξα αὐτήν. Ἡ νύξ ἦτο θελακτικωτάτη· εἰς τὸ στερώμα ἐλαμπύριζον αἱ αστέρες. ὁ ἀὴρ ἀνεπεμπευ εὐωδίας· τὸ πᾶν ἦτο εὐτυχές καὶ ὠραῖον ὡς ἐγώ· δὲ ὅτι πᾶς ὁ εὐτυχὴς εἶναι ὠραῖος.

Ἐτοχοχτήθη, ὅτι ἡ ἡμερία τῆς φύσεως καὶ τῆς νυκτός· ἡ σιγὴ ἤδυναντο νὰ μ' ἀνακουρίσωσι· τὸ δάσος ἐντὸς τοῦ ὁποίου δλόκληρον τὴν ἡμέραν περιιδεάτα μιν ἔκειτο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου. . . Ἐδυνάμην, ἂν ἦ θελον, εἰς τὰς δανδροστοικίας τοῦ ν' ἀνέυρω πᾶν ἱχνος τῶν ῥαδιῶν ποδῶν της, οἵτινες συνεδάδιον μὲ τοὺς ἐδικούς μου, ἐδυνάμην νὰ κατασπασθῶ πάντα τόπον, ἐφ' οὗ ἔκαθίσθη. Ὁρμησα λοιπὸν ἔξω. . .

Δύο μόναι θυρίδες ἐφαίνοντο πεφωτισμέναι καθ' ὅλην τὴν πλατείαν τοῦ μεγάρου πρόσωπιν, αἱ θυρίδες τοῦ κοιτωρῶντος· πρὸς τι δένδρον στηριχθεῖς, ἀπενῶς προσήλωσα τοὺς ὀφθαλμούς ἐπὶ τῶν παραπετασμάτων τῶν θυρίδων της.

Διέκρινα τὴν σκιάν της· δὲν εἶχεν εἰσέλθῃ κατακλιθῇ· ἡγρύπνει ἔτιως τηκομένη καὶ αὐτὴ λογισμοῖς καὶ πόθῳ ἑρωτικῷ.

Καρολίνα . . . Καρολίνα . . .

Ἰστατο ἀκίνητος καὶ ἐφαίνετο ἀχρωμένῃ. Αἶφνης βλεπὼν αὐτὴν σπεύδουσταν πρὸς τὴν ἐγγυτάτην τῆς θυρίδος θύραν· ταύτης δ' ἀνεωχθεῖσης, δευτέρα σκιά ἐφάνη πλησίον τῆς ἐδικῆς της· τῶν δύο σκιῶν αἱ κεφαλαὶ ἤγγισαν ἀλλήλας. . . κραυγὴ διέφυγε τὰ χεῖλη μου, ἐγὼ δ' ἔμεινα πνευστιῶν.

Ἐνόμιζον ὅτι ἡ δροσὶς μὲ ἠπάτησεν, ἢ ὅτι εἶδον ὁπτασίαν τινα. . . ἔμεινα μὲ τοὺς ὀφθαλμούς· ἀπενῶς ἐτι προσηλωμένους ἐπὶ τῶν σκοτεινῶν ἐκένων αὐλαίων, διὰ τῶν ὁποίων ἤδυναντο νὰ διιδῶ. . .

Ταῦτα λέγων ὁ μοναχὸς, ἔλαβε τὴν χεῖρά μου καὶ σφίγγων αὐτήν, τέκνον, μὲ λέγει, ἡθιμὴς ἐπὶ ζωῆς σου ζήλοτυπιαν·

—Τοὺς ἐρөнουσας λοιπὸν· ῥῶτωθα. Ἄλλ' ἐκεῖνος ἤρχετο νὰ γελᾷ γέλωτα σπασμωδικῶν, διτκοπιόμενον ὑπὸ λυγμῶν ἡγέρθη μετ' ὀλίγου καὶ συνημμένας τὰς χεῖρας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρων καὶ πρὸς τὰ ὀπίσσω τεταντῶν καμπιόμενος, ἀνάρθρους ἰψὺθῶρε φωνάς.

Ἐγερθεὶς τότε ἐγὼ καὶ περιελθὼν αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας μου.

—Πάτερ! Πάτερ! τῷ εἶπον, ἔσο γενναῖος.

—Ὡ! πόσον ἡγάπων τὴν γυναῖκα ἐκείνην· εὐχαρίστω; ἔδιδα δ' αὐτὴν τὴν ζωὴν μου μέχρις τῆς ἐσχάτης πνοῆς, τὸ αἶμά μου μέχρις τῆς ἐσχάτης ῥα-

νιδος, τὴν ψυχὴν μου μέχρις τοῦ ἐσχάτου αὐτῆς στοχασμοῦ.

—Ἡ γυνὴ ἐκείνη, τέκνον, μ' ἀπώλεσε καὶ εἰς τὸν παρόντα καὶ εἰς τὸν μέλλοντα βίον· διότι θνήσκων, ἀντὶ Θεοῦ αὐτὴν θά συλλογίζομαι.

—Πάτερ!

—Ἀχ! Δὲν βλέπεις, ὅτι εἶμαι πάντοτε εἰς τὴν αὐτὴν κατὰστασιν; ἀπὸ ἐξ ἥτῃ ἐτίην κατεκλείσθη ζῶν εἰς τὸν τάφον τοῦτον, ἐξαιτούμενος παρὰ τοῦ ἐνοικοῦντος αὐτὸν θανάτου τοῦ ἐρωτός μου τὴν ἀπόθεσιν· καὶ ὁμως ἡμέρα δὲν παρέρχεται χωρὶς νὰ καταληφθῶ ὑπὸ σπασμῶν ἐντὸς τοῦ κελλίου μου, οὐδὲ νύξ χωρὶς ν' ἀντηχήσῃ τὸ μοναστήριον τὰς κραυγὰς μου, τοῦ σώματος βάσανοι κατίσχυσαν τῆς τοσαύτης τῆς ψυχῆς λύσεως. Ἰδὲ καὶ τί πλέον, προσεθηκε, καὶ ὑπονοίξας τὸν χιτῶνά του μ' ἔδειξεν ὑπὸ το ὁποῖον ἔφερε κατὰ σάρκα κυλίκιον τὸ στήθος πλήρες ἄμυχων. τὰς ὁποίας διὰ τῶν ἰδίων εἶχε κάμει δούλων.

—Λοιπὸν τοὺς ἐρөнουσας, ἐπανελάβον πάλιν.

—Ὡ· ἐπραξά τι χεῖρον τούτου, μὲ ἀπεκριθῇ. . . ἐν μόνον μέσον εἶχον ἵνα λύσω τὰς ἀμφιβολίας μου· νὰ περιμεινῶ καὶ μέχρις τῆς ἡμέρας, ἂν ἦτο χρεια, εἰς τὸν διάδρομον, ἐνθα ἦτον ἡ θύρα τοῦ θαλάμου τῆς Καρολίνας καὶ νὰ ἴδω τίς ἐμελλεν ἐκείθεν νὰ ἐξέλθῃ.

Ἀγνοῶ πόσας ὥρας διήνυσα περιμένων· κατὰ τὴν ἀπελπισίαν καὶ τὴν χαρὰν ἀδύνατον νὰ ὑπολογίσῃ τις τὸν χρόνον ἀκριβῶς. Ὁ ὀρίζων εἶχεν ἤδη ἀρχίσαι νὰ ὑποφώσκῃ, ὥστε, ὑπανοχθεῖσης τῆς θύρας, ἤκουσα τὴν φωνὴν τῆς Καρολίνας· μολοντί δὲ ὠμίλει σιγὰ, ἰδοὺ τί εἶπεν.

—« Ὑγίαινε, φίλτατε Ἐμμανουήλ;

Ἡ θύρα ἐκλείσθη καὶ αὖθις, ὁ δ' Ἐμμανουήλ διέθεη τοσοῦτο πλησίον μου, ὥστε ἀπορῶ πῶς δὲν ἤκουσε τοὺς παλμούς τῆς καρδίας μου. . .

Ἐπανῆλθον εἰς τὸν κοιτῶνά μου τότε καὶ κατακλιθεὶς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἐβασάνιζον εἰς τὸν νοῦν μου ὅλους τοὺς δυνατούς τῆς ἐκδικήσεως τρόπους· ἐπεκαλεσθὲν τοῦ Σατανᾶ τὴν ἐπικουρίαν καὶ πιστεύω ὅτι ἐπῆκουσε τῆς ἐπικλήσεώς μου. Ἀφοῦ δὲ πλέον συνάρανος αὐτοῦ ἐξελεξάμην ἐν σχέδιον, ἤμην ἡσυχότερος. Κατέβην τὴν ὥραν τοῦ προγεύματος· ἡ Καρολίνα πρὸ κατόπτρου ἰσταμένη ἐνέσπειρεν αἰγροκλήματος κλώνους εἰς τὴν κόμην της· προσεχώρησα ὀπισθεν της· ἐκεῖνη δὲ ἄμα ἰδοῦσα ἐντὸς τοῦ κατόπτρου τὴν κεφαλὴν μου ὑπὲρ τὴν ἐδικὴν της ἐστράφη ὀρμητικῶς· τρόμον φαίνεται· τῇ ἐνέπνευσεν ἡ νεκρικὴ μου ὠχρότης.

—Τί ἔχεις; μὲ ἠρώτησε,

—Τίποτε, Κυρία. Δὲν ἐκοιμήθην καλῶς τὴν νύκτα.

—Καὶ τί τὸ αἷτιον τῆς ἀγρυπνίας σου; προσέθηκε, μειδιῶσα.

—Μία ἐπιστολὴ, τὴν ὁποῖαν ἔλαβον χθὲς τὴν νύκτα μετὰ τὴν ἐκ τοῦ θαλάμου τὰς ἀναχωρήσιν μου, καὶ ἦτις μὲ βιάζει νὰ μεταβῶ εἰς Παρίσιους.

—Ἐπὶ πολὺν καιρὸν.

—Ἐπὶ μίαν ἡμέραν;

—Ὡ! μίαν ἡμέρα παρέρχεται ταχέως.

—Μία ἡμέρα, Κυρία μου, ἰσοδυναμεῖ ἄλλοτε μὲ μίαν μόνον ὥραν, ἄλλοτε ὁμως μὲ ἔτος ὁλόκληρον.

—Καὶ εἰς πόταν τῶν δύο τούτων κλάσεων τάσσετε τὴν χθεσινήν ἡμέραν;

—Εἰς τὰς εὐτυχείας. Τοσοῦτον εὐτυχὴς ἡμέρα μία

μόνη διαδίδεται καθ' ὅλην τοῦ ἀνθρώπου τὴν ζωὴν, Κυρία μου· διότι ὅταν τις πλέον εἰς τὸν βαθμὸν τοῦτον τῆς εὐδαιμονίας φθάσῃ, μὴ ὑπάρχοντος βαθμοῦ ἄλλου ἀνωτέρου, ἐξ ἁπαντοῦ θέλει μεταπέσει εἰς ἓνα τῶν κατωτέρων. Διὰ τοῦτο οἱ ἀρχαῖοι εἰς βαθμὸν μέγαν εὐδαιμονίας ἅμα φθάνοντες, ἐρρίπτον πολυτίμῳ τι εἰς τὴν θάλασσαν διὰ νὰ ἐξιλεώσωνται, ὡς ἔλεγον, τοὺς κακοὺς δαίμονας. Καὶ νομίζω, ὅτι κάλλιστα θὰ ἐπραττόν ἂν, τὴν χθесινήν ἐσπέραν, ἐμιμούμην αὐτοῦς.

— Εἶσαι παιδί, μὲ λέγει, προσφέρουσά μοι τὸν βραχίονα, ἵνα μεταδῶμεν εἰς τὸ ἐστιάτοριον. Ἐξήτησα πανταχοῦ διὰ τοῦ βλέμματός τὸν Ἑμμανουήλ· ἀλλ' εἶχεν ἀπὸ πρῶτης ἐξέλθει εἰς θήραν. Ὡ! εἶχεν λάβει πᾶσαν δυνατὴν πρόνοιαν, ὥστε οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην νὰ λάβω ὑπόνοιαν.

Μετὰ τὸ πρόγευμα εἶπον πρὸς τὴν Καρολίαν, ὅτι ἐπεθύμουν ν' ἀγοράσω μελοδράματά τινα, διὸ παρεκάλεσα αὐτὴν νὰ μὲ σημειώσῃ τὸ ὄνομα καὶ τὴν ὁδὸν τοῦ καταστήματος ἀπὸ τοῦ ὁποῖον ἡγόραζε τὴν μουσικὴν· ἐκείνη δὲ λαβοῦσα τεμάχιον χάρτου καὶ γράψασα τὸ αἶτηθῆν, μὲ τὸ ἐνεχείρισε, τοῦτο μὲ ἤρκει πρὸς τὸν σκοπὸν μου· ἄλλου χρεῖαν δὲν εἶχον.

Ἐπειδὴ ὥρειον νὰ σπεύσω, διέταξα καὶ ἐπέσαξαν τὸν ἵππον μου. Ἡ Καρολίνα ἤλθε μέχρι τοῦ ποδίου, ἵνα μὲ ἰδῇ ἀναχωροῦντα· ἐφ' ὅσον δὲ ἐδύνατο νὰ μὲ διακρίνῃ προεχώρουν κατὰ βῆμα· ἀλλ' εἰς τὴν πρῶτην καμπὴν τῆς ὁδοῦ, κεντήσας τὸν ἵππον μου καὶ εἰς μέγα τάχος βιάσας αὐτόν, ἐτόξευε μίαν ὥραν δέκα ὁδὸν ὡς αὐτὸς λέυγας.

Φθάσας εἰς Παρισίους ἐπορεύθην εἰς τὸ κατάστημα τοῦ Τραπεζίτου τῆς μητρός μου, καὶ ἔλαβον παρ' αὐτοῦ 30,000 φράγκων· ἐκείθεν δὲ διευθύνθην εἰς τὸν οἶκον τοῦ Ἑμμανουήλ, ἐξήτησα τὸν ὑπρέτην του καὶ κλεισθεὶς μετ' αὐτοῦ, ἐλθόντος, ἐντὸς τοῦ θαλάμου, τῷ εἶπον·

— Τῶμ! θέλεις νὰ κερδίσῃς 20,000 Φρ;

— Ὁ Τῶμ διέστειλε μεγάλους ὀφθαλμοὺς καὶ

— Εἴκοσι χιλιάδας φράγκων; εἶπε

— Ναί, εἴκοσι χιλιάδας φράγκων.

— Ἄν θελω νὰ τὰς κερδήσω ἐγώ; . . καὶ βεβαίως θέλω.

— Δὲν ἤξεύρω ἂν ἀπαυῶμαι· νομίζω ὅμως, ὅτι διὰ τὸ ἥμισυ τῆς ποσότητος ταύτης εἶσαι ἄξιος νὰ κάμῃς πράξιν πολλῶν χειρῶν ἐκείνης τῆς ὁποίας μελλῶ νὰ σὲ ἀρτύνω. Ὁ Τῶμ, μειδιάσας,

— Κύριε, μὲ κολυκεύετε, εἶπε.

— Ὅχι, διότι σὲ γνωρίζω.

— Προστάξτε λοιπόν.

— Ἄκουσε· Ἐκβαλὼν δ' ἐκ τοῦ κόλπου μου τὴν ὁποίαν μ' εἶχε δώσει ἡ Καρολίνα σημειώσιν καὶ δεῖξας αὐτὴν πρὸς τὸν Τῶμ, ὁ Κύριός σου, τῷ εἶπον, λαμβάνει ἐπιστολὰς διὰ τοιοῦτο χαρακτηριστὸς γεγραμμένας;

— Μάλιστα, Κύριε.

— Καὶ ποῦ θέτει αὐτάς;

— Εἰς τὸ γραφεῖόν του.

— Αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ αὐτοῦ μὲ ἀναγκαιοῦν. Διὰ 5,000 φρ ὡς προκαταβολὴν τὰς δ' ἄλλας 15,000 θέλω σοὶ δόσει, ὅταν μὲ κομίσῃς ὁλόκληρον τὴν ἀλληλογραφίαν.

— Καὶ ποῦ θέλετε μὲ περιμένει;

— Εἰς τὴν οἰκίαν μου.

Μετὰ μίαν ὥραν παρέλευσιν ἐλθὼν ὁ Τῶμ καὶ ἐγχειρίζων μοι φάκελλον ἐπιστολῶν,

— Λάβετε, Κύριε, μὲ εἶπε.

Παρέβαλα τοὺς χαρακτηριστὸς ἦσαν οἱ αὐτοί. Τῷ ἐμέτρησα τὰς 15,000 φράγγων καὶ ἀνεχώρησε.

Τότε κατεκλεισθῆναι εἰς τὸν θαλαμὸν μου. Πρὸ μικροῦ διὰ σημαντικῆς χρηματικῆς ποσότητος εἶχον ἐξαγοράσει τὰς ἐπιστολάς ταύτας· μετὰ τὴν ἀνάγνωσίν των προθύμως ἐδίδον τὸ αἶμά μου ὅλον ἂν ἀπευθύνοντο αὐταὶ πρὸς ἐμέ.

Ἐξ αὐτῶν ἔμαθον, ὅτι ὁ Ἑμμανουήλ πρὸ δύο ἡδὴ ἐτῶν ἦτον ἐραστής τῆς Καρολίνας, ὅτι εἶχε γνωρίσει αὐτὴν ἄγαμον ἐπὶ οὕτῳ. Μετὰ δὲ τὸν γάμον τῆς ἀνεχώρησεν. Ἀκολουθῶς μὴ εὐκολυνόμενος νὰ παρῶσιάζηται εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Στρατηγῶ. διέκοψεν ὁλοτελῶς τὰς μετὰ τῆς Καρολίνας σχέσεις του. Ὅτε δὲ, ὡς σ' εἶπον ἡδὴ, ἀπήνησα τὴν Καρολίαν μετὰ τοῦ συζύγου τῆς ἐντὸς τοῦ θάσους, εἶχον ἡδὴ ἐκλεχθῇ παρ' αὐτῆς καὶ τοῦ ἐραστοῦ τῆς ὡς ὄργανον τοῦ ἐρωτός των. Ἐπέπρωτο ἐγὼ νὰ ἀπαναφέρω τὸν Ἑμμανουήλ εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς!! οἱ δὲ πρὸς ἐμέ περιποίησις καὶ φροντίδες τῆς, ἡ ἄκρα τρυφερότης ἐκείνη, τὴν ὅποιαν ἐμπειρότατα ἐπετειδαύετο, ἐχρησιμοῦνον μόνον ὡς μέσα ἵνα ἀποτρέψωσι τὰς ὑπονοίας τοῦ Στρατηγῶ ἀπὸ τὸν Ἑμμανουήλ, διότι ἀπ' ἐμὲ δὲν ἐδύνατο πλέον ἐκεῖνος νὰ φοβῆται τι, μετὰ τὴν ὅποιαν τῷ εἶχε κάμει ἄλλοτε ἡ συζυγὸς του περὶ ἐμοῦ ἐξομολόγησιν. Βλέπεις ὅτι ἡ πλεκτάνη ἦτον εὐστοχῶς αὐτῇ· ἐγὼ δὲ ὑπῆρξα ἄρκετὰ ἀνόητος καὶ μικρὸς, ἐμπесὼν εἰς αὐτὴν ἐγώ. . . Ἄλλ' εἶχεν ἡδὴ ἔλθει καὶ ἡ ἐδική μου σειρά.

Ἐγραψα λοιπὸν πρὸς τὴν Καρολίαν τὰ ἐξῆς.

α Κυρία!

« Χθὲς περὶ τὴν 11 ὥραν τῆς νυκτός, ὅτε ὁ Ἑμμανουήλ εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνά σας, ἐγὼ ἤμην εἰς τὸν κῆπον· τὸν εἶδον εἰσερχόμενον. Σήμερον, τὴν τετάρτην ὥραν τῆς πρωίας, ὅτε ἐξήρχετο οὗτος τοῦ κοιτῶνός σας ἤμην εἰς τὸν διάδρομον, τὸν εἶδον ἐξερχόμενον. Πρὸ μίαν ὥραν ἡγόρασα ἀντὶ 20,000 φρ. ἀπὸ τὸν Τῶμ ὁλόκληρον τὴν μετὰ τοῦ Ἑμμανουήλ ἀλληλογραφίαν σας ».

Ὁ Στρατηγὸς ἐπρόκειτο μετὰ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας μόνον νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ μέγαρόν του ὥστε ἤμην βέβαιος, ὅτι ἡ ἐπιστολή μου αὕτη δὲν ἤθελε περιπέσει εἰς χεῖράς του.

Τὴν ἐπαύριον περὶ τὴν 11ην ὥραν ἤλθεν ὁ Ἑμμανουήλ εἰς τὸ ἑωματιόν μου· ἦτο δὲ κατωχρὸς καὶ κεκαλυμμένος ὑπὸ κονιορτοῦ μ' εὗρεν ἐπὶ τῆς κλίνης μου, ὅπως εἶχον κατακλιθῇ τὴν προτεραίαν, διότι οὐδὲ στιγμὴν εἶχον κλεισεὶ τὰ βλέφαρά. Πλησιάζας δὲ μὲ ἐκείνος,

— Γνωρίζεις βέβαια μὲ λέγει, τὸ αἷτιον τῆς ἐλεύσεώς μου.

— Τὸ εἰκάξῃ.

— Ἐχεις ἐπιστολάς, ἀνηκούσας εἰς ἐμέ.

— Μάλιστα.

— Θὰ μὲ τὰς ἀποδώσῃς.

— Πᾶ ἄλλο.

— Τί λοιπὸν θέλεις τὰς κάμει;

— Τὸ ἀπὸρρήτον τοῦτο ἀνήκει εἰς ἐμέ.

— Μοὶ ἀνῆλθαι λοιπὸν τὴν ἀπόδοσίν των;

— Βεβαίως τατα.

— Μὴ μὲ βιάσῃς νὰ σ' ἀποδώσω τὸ ἐποῖον σὲ ἀνήκει ὁ νόμος.

— Ἄκουσε· χθὲς ἤμην κατάσκοπος, σήμερον εἰ-

μαι ληστής· βλέπεις ὅτι πρὶν σοῦ, ἀποδίδω ἐγὼ εἰς ἑμαυτὸν τὰ ὀνόματα ταῦτα.

— Ἄλλ' ἂν ἐγὼ τὰ ἐπαναλάβω;

— Δὲν πιστεύω νὰ ἔχῃς αὐτὴν τὴν διάθεσιν.

— Λοιπὸν καὶ χωρὶς τούτου, μὲ ἱκανοποιεῖς;

— Ἀναμφιβόλως.

— Ἀμέσως;

— Παραχρῆμα.

— Ἀλλ' ἡ μεταξὺ μας μονομαχία, σοὶ τὸ προλέγω, θὰ ᾔηται μονομαχία ἀδιάλλακτος, μονομαχία μέγχι θανάτου.

— Τότε ἐπιτρέψον μοι νὰ κάμω τὰς περὶ διαθήκης διατάξεις μου· θὰ ᾔηται συντομώταται.

Ἐκρυσσε κώδωνα· εἰσελθόντος δὲ τοῦ ὑπηρετοῦ μου, ὑπηρετοῦ δεδοκιμασμένου καὶ χαίροντος τὴν ἐμπιστοσύνην μου.

— Ἰωσήφ, εἶπον πρὸς αὐτόν· μέλλω νὰ μονομαχήσω μετὰ τοῦ κυρίου, πιθανὸν νὰ φονευθῶ ἐγώ. Πορευθεὶς δὲ καὶ ἀνοίξας τὸ γραφεῖόν μου, « ἅμα μάθης, ἐξηκολούθησα, τὸν θάνατόν μου, λαβὼν τὰς ἐπιστολάς ταύτας, κόμισον αὐτάς πρὸς τὸν Στρατηγὸν Μ. Αἱ 10,000 φρ. αἵτινες εὐρίσκονται ἐντὸς τοῦ ἰδίου σῦρτου ἀνήκουν εἰς σέ. Λάβε τὴν κλεῖδα ».

Καὶ κλείσας ἐκ νέου τὸ γραφεῖον, παρέδωκα τὴν κλεῖδα εἰς τὸν Ἰωσήφ. Προσκλίνας δ' ἐκεῖνος ἐξῆλθεν. Ἐστράφην τότε πρὸς τὸν Ἑμμανουήλ, καὶ

— Τώρα, Κύριε, εἰμαι εἰς τὰς διαταγὰς Σου, τῷ εἶπον.

Ο Ἑμμανουῆς ἦτο κάτωχρος ὡς νεκρὸς καὶ ἰθρῶς· ἀφ' ἐκάστης τῶν τριῶν αὐτοῦ ἀπέσταζεν.

— Ἀλλ' ἡ πρᾶξις σου αὕτη εἶναι ἄτιμος, μὲ λέγει.

— Δὲν μὲ λανθάνει τοῦτο.

Μ' ἐπλησίασε τότε.

— Ἀλλ' ἂν μὲ φονεύσης, θέλεις ἀποδώσει τοῦλάχιστον τὰς ἐπιστολάς ταύτας εἰς τὴν Καρολίαν;

— Τοῦτο ἐξακριτάται ἀπὸ αὐτῆν.

— Καὶ τί πρέπει νὰ κάμῃ, ἠρώτησεν, ἵνα λάβῃ αὐτάς. Ἄς ἰδωμεν.

— Ἐλθοῦσα, νὰ τὰς ζητήσῃ.

— Ἐλθοῦσα! ἐδῶ;

— Ἐδῶ βεβαίως.

— Μετ' ἐμοῦ λοιπὸν τότε. . .

— Ὅχι· μόνῃ.

— Ἀδύνατον.

— Μὴν ἀποφασίζῃς σὺ ἀντ' αὐτῆς.

— Οὐδέποτε θέλει συγκατανεύσει εἰς τοῦτο.

— Πιθανόν· ἀλλ' ἐπιστρέψον εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Στρατηγοῦ καὶ συσχεφθῆτε. Σὰς διδω τριῶν ἡμερῶν προθεσίμια.

Σχεφθεὶς μικρὸν, ὥρμησεν ἔξω τοῦ δωματίου μου.

Τὴν τρίτην ἡμέραν ὁ Ἰωσήφ μοι ἀνήγγειλεν, ὅτι κυρία τις πεπλοφόρος ἐπεθύμει νὰ μὲ ὀμιλήσῃ· τῷ εἶπον νὰ τὴν εἰσάξῃ· ἦτον ἡ Καρολίνα. Τὴν ἔνευσε νὰ καθίσῃ· ἐκάθισεν· ἐγὼ δ' ἔμεινα ὀρθὸς ἔμπροσθέν της.

— Βλέπεις, Κύριε, μὲ λέγει, ὅτι ἦλθα.

— Ὅθ' ἦτον ἀρροσύνη ἂν δὲν ἤρχεσο, Κυρία.

— Ἦλθα, πεποιθὺν εἰς τὴν εὐαισθησίαν σου.

— Ἠπατήθη; μεγάλως, Κυρία μου.

— Δὲν θέλεις λοιπὸν μοι ἀποδώσει τὰς ἀθλίαις ταύτας ἐπιστολάς;

— Ὅχι, Κυρία, . . σὲ θέλω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου. . .

Ἄκουσον, Κυρία, ἐξηκολούθησα· ἐπαίξιμην οἱ

δύο παιγνίδιον ἀλλόκοτον· μὲν σὺ μὲ περισσοτέραν ἐπιδεξιότητα, ἐγὼ δὲ μὲ περισσοτέραν δραστηριότητα· πεπρωμένον ἦτο νὰ κερδίσω ἐγώ· σὺ λοιπὸν πρέπει ἐξ ἀνάγκης νὰ χάσῃς.

Συνεσπάσθη καὶ παρεβόθη εἰς λυγμούς.

— Ὡς ἡ ἀπελπισία καὶ τὰ δάκρυά σου εἰς οὐδὲν θέλουν σὲ χρησιμεύσει· ἀνέλαβες ἔργον ἐπίπονον, νὰ ξηράνης τὴν καρδίαν μου, καὶ ἰδοὺ κατάρθωσας αὐτό.

— Ἀλλ' ἐὰν, μὲ λέγει ἐκείνη, ὑποσχεθῶ ἐνόρκως ἐνώπιον τοῦ βωμοῦ νὰ μὴ ἐπανιδῶ πλέον τὸν Ἑμμανουήλ;

— Μήπως ἐνόρκως καὶ ἐνώπιον τοῦ βωμοῦ δὲν ὑποσχέθῃς καὶ τὴν πρὸς τὸν σύζυγόν σου πιστίν;

— Λοιπὸν ἀντὶ οὐδενὸς ἄλλου ἀνταλλάττεις τὰς ἐπιστολάς ταύτας; εὔτε ἀντὶ χρημάτων, εὔτε ἀντὶ αἵματος; Λέγε.

Ἀποσύρουσα δὲ τὴν καλύπτουσαν τὸ πρόσωπόν της καλύπτραν μ' ἐθεώρησεν ἀτενῶς. Τ' ὥχρον ἐκεῖνο πρόσωπον, μὲ σπινθηροβόλους ὑπ' ὀργῆς ὀφθαλμούς, καὶ ἀνεμμένην τὴν κόμην, πλησίον τοῦ πορφύρου τοῦ πέπλου της χρώματος, ἐφαίνετο ἐξάσιστον.

— Ὡ! εἶπε, τρίζουσα τοὺς ὀδόντας· πολὺ ἀπανθρώπως φέρεσαι.

— Ἀλλ' ἂν ἀπάνθρωπον ἀποκαλῇς τὴν διαγωγὴν μου, ποῖον πλέον ἐπιφυλλάττεις ὄνομα διὰ τὴν ἐδικὴν σου διαγωγὴν; ἔτος ὀλόκληρον προσεπίθουν ν' ἀποσέσω τὸν πρὸς σὲ ὀλέθριον ἔρωτά μου· τὸ κατάρθωσα τέλος καὶ ἐπανελθὼν εἰς τὴν Γαλίαν, σέβας μόνον ἔτρεφον πρὸς σέ. Δημονήσας ὀλοτελῶς τὰς προτέρας μου βασάνους, ἐφρόντιζα νὰ συλλάβω ἄλλον ἔρωτα, ὅτε σὲ ἀπήντησα. Τότε πλέον δὲν ἐδάδισα ἐγὼ πρὸς σέ· ἀλλὰ σὺ πρὸς ἐμέ ἦλθες· σὺ διὰ τοῦ δακτύλου ἀνετάραξες τὴν ἐν τῇ καρδίᾳ μου σποδὸν. σὺ διὰ τῆς πνοῆς σου ἀνεξωπύρησας τοὺς ἐν αὐτῇ ἀπεσβεσμένους σπινθῆρας τοῦ πλαιοῦ πυρός. Ἐπειτα δὲ, ὅτε πλέον ἦτο βεβαία, ὅτι ἀνῆψες αὐτό, ὅτε πλέον ἐβλεπες αὐτὸ ἀριδῆλως ἐκφαίνόμενον εἰς τὴν φωνήν μου, εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου, εἰς τὰς φλέβας μου. . . παντοῦ. . . Ὡ! διὰ τί λοιπὸν νὰ φκῶ ἐπικεικὴς πρὸς σέ; Βίς τί ἄλλο δύναμαι νὰ σὲ χρησιμεύσω, εἰμὴ νὰ φέρω εἰς τὰς ἀγκάλας σου τὸν ἔραστήν σου, καὶ δίκην παραπετάσματος νὰ καλύψω τοὺς ἐνόχους σὰς ἀσπασμούς; καὶ πρὸς τοῦτο ὄντως ἐχρησίμωσα. Πόσον ἡμῃν τυρβῆς ἐγώ· ἀλλὰ καὶ σὺ πόσον τυρβὴ ἦτο; μὴ σκεφθεῖσα, ὅτι ἤρκει νὰ ἄρω τὸ παραπέτασμα καὶ ὁ κόσμος ὅλος ἦθελε σὲ γνωρίσει. Βίς σὲ ἦδη ἐναπόκειται ν' ἀποφασίσῃς ἂν πρέπει ἡ ὄχι νὰ ἄρω αὐτό.

— Πλὴν, ἄνθρωπε, ἐγὼ οὐδ' ἵχνος ἔρωτος τρέφω πρὸς σέ.

— Ἀλλ' ἔρωτα οὐδ' ἐγὼ πλέον ζητῶ παρὰ σοῦ.

— Ὡ· ποτε δὲν πιστεύω νὰ ᾔηται τοσοῦτο σκληρὸς, ὅσον θέλεις νὰ φανῇς· θὰ οἰκτείρης βέβηκα γυναικα γονυκλιτῇ πρὸ ποδῶν σου κειμένην.

Καὶ ἐγονάτισεν.

— Ἀλλὰ μήπως σὺ ὦκτερες ἐμέ ἄλλοτε γονυκλιτῇ ἐπίσης πρὸ ποδῶν σου κείμενον;

— Ἀλλ' ἐγὼ ἤμην γυνή, σὺ δὲ εἶσαι ἀνὴρ!

— Καὶ ὢν ἀνὴρ, ὑπέφερα βλιγώτερον;

— Σὲ καθικετεύω, Κύριε, ἐν ὀνόματι τοῦ Ὑψίστου, ἀπόδος μοι τὰς ἐπιστολάς ταύτας.

- Δὲν πιστεύω πλέον εἰς τὸν Θεόν.
- Ἐν ὀνόματι λοιπὸν τοῦ ἔρωτος, ὃν ἄλλοτε ἔτρεφες πρὸς ἐμέ.
- Οὐδ' ἔχνος αὐτοῦ ἀπέμεινε πλέον.
- Ἐν ὀνόματι λοιπὸν τοῦ προσφιλεστέρου σου ἐπὶ γῆς ὄντος.
- Ἀλλ' οὐδὲν προσφιλὲς ἔχω πλέον ἐπὶ γῆς.
- Λοιπὸν κάμε ὅ,τι θέλεις τὰς ἐπιστολάς ταύτας. Καὶ ὤρμησεν ἔξω τοῦ θαλάμου.
- Τὴν ἐπαύριον κατὰ τὴν ἐννάτην καὶ ἡμίσειαν ὥραν ἡ Καρολίνα εἰσελθούσα εἰς τὸν κοιτῶνά μου μ' ἐπλησίασεν . .
- Ἰδοὺ ἐγώ · μέ λέγει

Μετὰ ἕν τετάρτον πλησιάσας τὸ γραφεῖόν μου καὶ λαβὼν ἐκ τοῦ σύρτου, ὅπου ὑπῆρχεν ὀλόκληρος ἡ μετὰ τοῦ Ἑμμανουὴλ ἀλληλογραφία τῆς, μίαν ἐπιστολὴν, τὴν προστυχοῦσαν, τῇ τὴν ἐνεχείρισται.

- Πῶς ! μέ λέγει, ὠχρίῳσα, μίαν μόνον ἐπιστολὴν.
- Αἱ λοιπαὶ θέλουν σοὶ ἀποδοθῇ, Κυρία μου, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον.
- Καὶ ἐπανήλθεν; ἠρώτητα, διακόπτων τὸν μοναχόν.
- Δύο ἡμέρας ἐπαλλήλους.
- Τὴν δὲ τρίτην;
- Εὐρέθη μετὰ τοῦ Ἑμμανουὴλ νεκρὰ ὑπὸ ἀσφυξίας.

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ὑπὸ Δ. Π.

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΣΥΜΒΑΝ.

(Ἰδε φύλλ. 102).

Δὲν θέλω προσπαθῆσαι νὰ περιγράψω τὴν ταραχὴν καὶ τὴν συγκίνησιν, ἥτις ἐπεκράτησε μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ μυστηριώδους ξינוῦ. Ὁ ἀγαθὸς ἱερεὺς μετὰ σιγῆς καὶ ταραχῇ, ἐκλινεν ἀφ' ἑαυτοῦ, καμφοθεὶς ὑπ' ἀλγηδόνος, τὴν ὁποίαν ἐπροξένησεν ἡ θέα τοῦ τρομεροῦ θεάματος. Ἐνώπιόν του ἔκειτο νεῖκος εἰκοσαετῆς τὸ πολὺ· χθὲς βεβαίως πλουσία ἐξ ὧλων τῶν τῆς φύσεως καὶ τῆς κοινωνίας ὧρων, ἀλλ' ἤδη πλέοντα εἰς δάκρυα καὶ σπικμοδικὸς ἀποπεπλανημένους ἔχουσα καίρικτηρίους τοὺς ὀφθαλμούς, μετὰ τῆς ἀπελπισίας παλαιούσα, καὶ ἐν ταῖς θλίψεσιν αὐταῖς τοῦ τρόμου. τὴν θείαν συγχώρησιν ἐπικαλούμενη.

Οὐδεμίαν ἄλλην ἦτο δυνατόν νὰ λάβῃ πληροφορίαν. Ἡ δυστυχὴς ἔλεγεν ὅτι ἦτο δι' ὅρκου ὑποχρεωμένη πανδήμου καὶ φρικτοῦ νὰ μὴν εἰπῇ τὸ ὄνομά της. Ἡ γνῶσις ἄλλως τε καὶ αὐτὴ εἰς ποίους τόπους εὐρίσκειτο.

— Εἶμαι, εἶπε μετ' αὐξοῦσης διηνεκῶς ἀπογνώσεως, τὸ θῆμα μυστικοῦ δικαστηρίου, δικαστηρίου οἰκογενείας, οὗ τινος αἱ ἀποφάσεις εἶναι ἀνέκκλητοι· τοῦτο μόνον μ' ἐσυγχωρήθη νὰ σοὶ γνωστοποιήσω. Συγχωρῶ, ὡς ἐπιθυμῶ καὶ ὁ Θεὸς νὰ μὲ συγχωρήσῃ διὰ τῆς φιλελεῆμονος ὑμῶν μεσολαβήσεως. Θελήσατε ν' ἀναγνώσῃτε εἰς τὴν συνείδησίν μου καὶ δεήθητε ὑπὲρ ἐμοῦ.

Ὁ ὑπουργὸς τῆς θρησκείας, τῆς θυσίας καὶ τῆς ἀγάπης ἤκουσε τὰς ἐξομολογήσεις ταύτας, ἐπεκαλέσθη τὰς

θείας ὑποσχέσεις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἐπρόφερε τοὺς ἱεροὺς λόγους, οἵτινες ἀνοίγουσι τὸν οὐρανὸν εἰς τοὺς μετανοοῦντας. Ἀκτὶς θεαὶ ἔλαμψεν αἰφνης εἰς τὴν ψυχὴν τῆς ἀπ.θησκούσης, ἥς τὸ μέτωπον διαφωτίσθη ὑπ' ἐλπίδος, δάκρυα δὲ εὐγνωμοσύνης ἐπλημμύρουν τὰ δάκρυα τῆς, καὶ αἱ δύο αὐτῆς χεῖρες συνηνωμέναι ἐν θερμῇ δεήσει, ἐφαίνοντο ζητοῦσαι τὴν διὰ τῆς μεσολαβήσεως τοῦ παρηγορητικοῦ ἀγγέλου θείαν συγχώρησιν.

— Ναί ! ὑπομονὴν τέκνον μου ! ἀναφωνεῖ ὁ ἱερεὺς τοῦ Θεοῦ, καὶ ὅμως ἄφες μοι τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ σὲ σώσω ! ἀλλ' ἔχω δύναιμι ἐγώ, ὁ ἀδύνατος γέρων, νὰ ματαιώσω τοιαύτην πλεκτάνην;

Καὶ ἦλθεν νὰ λάβῃ ὠλοῦμενος ἀπὸ εὐσεβῆ συγκίνησιν, τὰς χεῖρας, τὰς ὁποίας ἡ νέα γυνὴ ἐκράτε· ἡπλωμένας, ὅτε οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ εἶδον αἰφνης κηλίδας αἵματος χρίοντος τὴν χειρίδα τοῦ ἱερατικοῦ αὐτοῦ ἐνδύματος.

— Τέκνον μου, εἶπεν εὖρος μετὰ φωνῆς τρεμούσης, τί εἶναι αὐτό; Καὶ κακούργημα; !

— Πάτερ μου, μ' ἐφλεβοτόμησαν ! . . Καὶ βέβαια, δὲν ἔδωκαν καλὰ τὴν χεῖρά μου ! . .

Εἰς ταύτας τὰς λέξεις ὁ ἱερεὺς ἐφάνη ὡς ἐμπνευσθεὶς· ἐκτυλίσας δὲ τὰ ἐπιδέματα τῆς χειρὸς, ἀφίνει τὸ αἷμα νὰ ἐκρεύσῃ καὶ σπογγίζει αὐτὸ διὰ τοῦ μανδύλιου τοῦ, ὅπερ κρύπτει ὑπὸ τὸ ἐνδυμὰ του, ἔπειτα διὰ φωνῆς διακοπιτομένης ὑπὸ λυγμῶν,

— Χαῖρε, κόρη μου, εἶπε, ἔχε τὰς ἐλπίδας σου εἰς τὸν Θεόν !

Μετὰ παρέλευσιν ἡμισείας ὥρας ἀφ' ὅτου ἦλθεν ὁ ἱερεὺς, ἤκουσε τὰ βήματα τοῦ φρικώδους αὐτοῦ ὀδηγοῦ.

— Εἶμαι ἔτοιμος, λέγει ὁ ἱερεὺς.

Καὶ ἐπικρουσάσας τὴν κεφαλὴν διὰ νὰ κλείσωσι τοὺς ὀφθαλμούς του, λαβόμενος δὲ τοῦ βραχίονος τοῦ δουκὸς . . . παρήτησε τὸν φρικώδη τοῦτον τόπον, ἐπικαλούμενος τὸν Θεὸν ἐξ ὧλης τῆς ἰσχύος τῆς πίστεως.

Φθάσας ἐπὶ τῆς τελευταίας βαθμίδος τῆς κλίμακος, ὁ ἱερεὺς ἠδυνήθη, ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ ὀδηγοῦ του, νὰ διίδῃ φῶς μικρὸν, διὰ τοῦ πικνοῦ δέματος τῶν ὀφθαλμῶν του, καὶ παρητήρησε σχεδὸν τὴν εἰσοδὸν τοῦ θρόνου· διὰ τινος δὲ ἐπιτηδὲς γενομένης· καὶ ἐπιτηδῆως ἐκτελεσθείσης πτώσεως, ὁ ἱερεὺς ἠδυνήθη νὰ προτάξῃ τὰς χεῖρας ἐπὶ τινος γωνίας τῆς θύρας τῆς αὐλῆς. Ὁ δοῦξ . . ἔσπευσε νὰ τὸν ἀνεγείρῃ. Ἀμφοτέροι δὲ ἐπανελάβον τὰς θέσεις των ἐν τῇ ἀμάξῃ, ἥτις τοὺς ὠδήγησε διὰ τῶν αὐτῶν στροφῶν καὶ περιστροφῶν εἰς τὸ πρεσβύτεριον, ἐνθα ὁ μυστηριώδης ἀγνωστος ἄφησε τὸν καλὸν ἱερέα.

Χωρὶς εὐδὲ καὶ νὰ φαντασθῇ νὰ κατακλιθῇ, ὁ ἅγιος ἄνθρωπος ἐκάλεσε πάραυτα τὸν ὑπηρετὴν του.

— Πέτρε, λέγει, ὀπλίσου με ῥοπαλον, καὶ δός μοι τὸν βραχίονά σου· ἀφεύκτως περεῖ νὰ ἰδῶ τὸν ὑπουργὸν τῆς ἀστυνομίας ἀμέσως· αἱ σιγῆμαί εἶναι πολὺτιμοι.

Μετὰ τρία τέταρτα τὸ κατὰ ἡμερὰ τῆς ἀστυνομίας ἀνοίγετο ἐνώπιον τοῦ ἀξιωματικοῦ τοῦτου ποιόμενος, τοῦ ὑπὸ πάντων γνωστοῦ καὶ πάντοτε ὑπακουομένου.

« Κύριε, εἶπεν αὐτῷ, μεγάλη ἀδικία μέλλει νὰ ἐκτελεσθῇ, ἐάν δὲν προφθάσῃτε. Γνωρίζετε, τὰς ὑπαρχούσας εἰς Παρίσι αὐλαίας πύλας, ὅς ἐπισκεφθῶσιν ἀπάσας πρὸ τῆς ἡμέρας. Εἰς τὴν γωνίαν μιᾶς ἐξ αὐτῶν, ἔσθωθεν, θέλουσιν εἶρεῖ μανδύλιον καθημαγμένον, τὸ αἷμα τοῦτο εἶναι νεανίδος τινος, ἥς ἡ καταδικη ἤρχισεν ἤδη, ἀλλ' ὡς ἐκ θαύματος ἀνεβλήθη· ὀλόκληρος οἰκο-